

Arrest

nr. 252 227 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127 bus 3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. OGUMULA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger van Turkse origine, afkomstig uit Hashtrood. U woonde in Teheran en Karaj. U bent tweemaal gehuwd en tweemaal gescheiden. In 1371 (Perzische kalender, stemt overeen met 1992 volgens de Gregoriaanse kalender) investeerde u 300 miljoen toman in de bouwonderneming van uw schoonbroer M.T.Z. (...) en diens vriend en vennoot S.A.M. (...). U was al vele jaren goed bevriend met beide heren en hun families. Zij gebruikten het geld om te werken en te investeren en betaalden u maandelijks of om de zoveel maanden interest op het geleende bedrag. Beide heren waren rijk en machtig. A.M. (...) was destijds parlamentslid en bezat naast het Iraanse ook het Amerikaanse staatsburgerschap. Uw schoonbroer bezat het staatsburgerschap van zowel Iran als het Verenigd Koninkrijk. Met de interesten op uw investering kon u een goed leven leiden en uw vier kinderen laten studeren. Een viertal jaar geleden overleed meneer M. (...) in de Verenigde Staten. Even later overleed

uw schoonbroer, meneer Z. (...), in het Verenigd Koninkrijk. U woonde destijds in een mooie woning in Vanak, Teheran, die eigendom was van meneer Z. (...). Toen u van zijn overlijden hoorde, ging u ervan uit dat u in zijn woning kon blijven wonen. Enige tijd later reisde A.Z. (...), de adoptiezoon van meneer Z. (...), naar Iran en zette u uit de woning. U verhuisde vervolgens naar uw eigen woning in Karaj, die u tot dan toe verhuurd had. U besloot uw geld terug te vragen. U wendde zich tot F. (...) en H. (...), de twee zonen van A.M. (...), die in de Verenigde Staten wonen maar nog geregeld terugkeren naar Iran. Toen u hoorde dat zij in Iran waren, ging u hen condoleren voor het overlijden van hun vader. Daarna toonde u het ontvangstbewijs uit 1371 (1992) en zei u dat u uw geld terug wilde. Zij gaven u te kennen dat zij daar niets mee te maken hadden. Vervolgens stuurde u tweemaal een familielid naar hen om te vragen u terug te betalen. Zij weigerden. Toen u ermee dreigde naar de rechtbank te stappen, zeiden ze dat u dat dan maar moest doen. In de maand Aban 1396 (oktober-november 2017) legde uw advocaat, meester G. (...), een klacht neer tegen A.M. (...) bij de eerste afdeling van de algemene rechtbank van Elahiye, in Teheran. U was zelf niet aanwezig op de eerste zitting. Uw advocaat zei u dat de eerste zitting goed was verlopen, dat uw klacht onderzocht zou worden en dat u de tweede zitting diende af te wachten. Nadien liet uw advocaat niets meer van zich horen en beantwoordde uw frequente telefoontjes niet. Uiteindelijk, na lang aandringen van uw kant, liet hij u, zonder in detail te treden, verstaan dat er een probleem was gerezen met het dossier en dat hij niet meer voor u wilde werken. U besloot dan maar zelf naar de algemene rechtbank van Elahiye te stappen. U overhandigde uw dossiernummer en werd vervolgens naar de behandelende rechter, een bejaarde man, doorverwezen. Hij liet u verstaan dat u er beter aan deed de zaak te laten rusten. Het ging immers om veel geld dat u eiste van machtige mensen. U zou tegen hen geen enkele kans maken. De rechter gaf u te kennen dat het bedrag van 300 miljoen toman inmiddels 22 à 23 miljard toman waard was. Omdat u bleef aandringen, stelde de rechter voor een deskundige aan te stellen die zou bepalen of de handtekening op uw ontvangstbewijs authentiek was. Een tweetal maanden later kreeg u te horen dat dit niet het geval was. U keerde terug naar de rechter en zei dat u nog een handtekening van A.M. (...) had, meer bepaald op een eigendomsakte van een stuk grond die u in de woning waar u woonde had gevonden. De rechter stelde voor deze keer drie deskundigen aan te stellen. In deze periode kreeg u het nieuws dat uw visum voor België was goedgekeurd. U besloot de zaak verder op te volgen bij uw terugkeer naar Iran. U verliet Iran op 26/11/1397 (15 februari 2019). U reisde, op uitnodiging van uw zoon A.H.Z.K. (...) (O.V. X, CG X), in het bezit van uw paspoort voorzien van een Schengenvisum uitgereikt door de Belgische ambassade naar België. Het doel van uw reis was een bezoek aan uw zoon. Twee weken na uw vertrek uit Iran belde uw zoon A.K. (...) u op en zei dat vier gewapende agenten in burger uw woning in Karaj waren binnengevallen. Zij waren op zoek naar u en naar het ontvangstbewijs. Zij braken met geweld uw brandkast open, waarin niets te vinden was. Zij sloegen uw zoon en zeiden dat u zo snel mogelijk de nodige documenten diende te bezorgen. Sindsdien verblijft A.K. (...) bij zijn broer of zus in Teheran. Wanneer hij een kijkje gaat nemen in de woning in Karaj, hoort hij van de burens dat er geregeld onbekende personen navraag doen naar u. Na uw vertrek kwam er tweemaal een oproepingsbrief voor u toe. U wordt opgeroepen als beschuldigde, ook al hebt u geen enkel idee wat er u precies ten laste wordt gelegd. Waar u aanvankelijk de eiser was, bent u nu de beschuldigde. U gaat ervan uit dat u door de revolutionaire rechtbank wordt opgeroepen, wat impliceert dat u als crimineel of staatsgevaarlijk persoon zal worden beschouwd, en er u dus een zware straf boven het hoofd hangt. U vreest bovendien mishandeld en misbruikt te worden in detentie. Op 26 april 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 13 september 2019 stelde de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand van uw verzoek vast daar u geen gevolg had gegeven aan de oproeping. Vervolgens diende u op 14 oktober 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 10 juli 2018 met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw kart-e melli (nationale kaart). Ter ondersteuning van uw verzoek legde u voorts volgende documenten neer: een handgeschreven ontvangstbewijs, opgesteld door uw zoon A.K.Z.K. (...) d.d. 7/6/1371 (29 augustus 1992) en ondertekend door A.M. (...), waarin deze verklaart 300 miljoen toman van u ontvangen te hebben en zich engageert om dit bedrag binnen de maand terug te betalen van zodra u erom verzoekt; een kopie van een volmacht aan uw advocaat, meester G. (...); een kopie van een niet-gedateerde klacht die uw advocaat in uw naam indiende tegen A.M. (...) bij de algemene rechtbank van Teheran; een oproepingsbrief van de derde onderzoekskamer van het algemeen en revolutionair parket van het eerste arrondissement van Teheran d.d. 26/12/1397 (17 maart 2019), waarin u verzocht wordt om binnen de zeven dagen te verschijnen om de erelonen van de experts te betalen; een oproepingsbrief van de tweede kamer van de algemene en revolutionaire rechtbank van het eerste arrondissement van Teheran d.d. 31/6/1398 (22 september 2019) waarin u verzocht wordt om binnen de vijf dagen te verschijnen om u te verdedigen tegen de geuite beschuldiging, en dat niet-verschijning zal leiden tot arrestatie. Na het laatste onderhoud maakte u nog kopieën van enkele betalingsbewijzen van M.T.Z. (...) aan u over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient gewezen op een aantal merkwaardigheden en lacunes, zowel in de door u neergelegde documenten als in uw verklaringen. Zo rijzen er ernstige vragen omtrent de juridische waarde van het ontvangstbewijs d.d. 7/6/1371 (29 augustus 1992). Dit document vermeldt dat het werd opgesteld door uw zoon A.K.Z.K. (...). U bevestigde dit en verklaarde dat hij destijds 14 jaar oud was. Het is evenwel erg bevreemdend dat een document van die aard door een 14-jarige zou worden opgesteld. U legde uit dat toen vaak de hele familie aanwezig was, dat er alcohol werd gedronken en opium gerookt, dat u zelf op uw 13de werd uitgehuwelijkt, en dat het bijgevolg in deze context niet verwonderlijk is dat uw 14-jarige zoon toen werd gevraagd dit op te schrijven. Voor u was de handtekening van meneer M. (...) van belang (CGVS II, p. 11). Deze uitleg is weinig overtuigend. Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat jongens in Iran slechts vanaf 15 jaar als volwassen en handelingsbekwaam beschouwd worden. Bovendien werd dit document nergens geregistreerd (CGVS II, p. 11). Gevraagd of dit ontvangstbewijs enige juridische waarde heeft, ging u ervan uit dat dit wel degelijk het geval is, aangezien het de aanleiding vormde tot de rechtszaak die u opstartte (CGVS I, p. 15). Echter, ook bij de klacht die uw advocaat, meester G. (...), indiende, kunnen de nodige vragen gesteld worden. Vooreerst is dit document niet gedateerd. U stelde dat deze klacht werd ingediend in Aban 1396 (oktober-november 2017), na de overlijdens van uw schoonbroer en meneer M. (...) (CGVS I, p. 9, 16). Het is evenwel bevreemdend dat deze klacht werd ingediend tegen – de toen reeds overleden A.M. (...). Ofschoon uw schoonbroer in de klacht genoemd wordt als ‘de overleden M.T.Z. (...)’, wordt A.M. (...) nergens als overledene benoemd. Gelet op het feit dat hij reeds overleden was, is het evenzeer bevreemdend dat er nergens sprake is van zijn erfgenamen die in zijn plaats gedagvaard zouden kunnen worden. Wanneer u gepolst werd of het mogelijk is om een klacht neer te leggen tegen een overleden persoon, ging u ervan uit dat dit moest kunnen en zei dat uw advocaat met dit voorstel op de proppen was gekomen (CGVS I, p. 9). Gelet op bovenstaande vaststellingen, overtuigt deze uitleg niet, temeer daar u niet op de hoogte bleek te zijn van wat het probleem was dat was opgedoken in uw zaak en ten gevolge waarvan uw advocaat de zaak niet verder wenste op te volgen (CGVS I, p. 17). Verder is het opmerkelijk dat de klacht geen dossiernummer vermeldt. U stelde dat u nadat uw advocaat u niet verder wenste bij te staan, zelf naar de rechtbank stapte, daar uw dossiernummer overhandigde en vervolgens naar de behandelende rechter werd doorverwezen. U verklaarde dat u het dossiernummer van uw advocaat had verkregen, doch slaagde er niet in dit dossiernummer voor te leggen. U ging ervan uit dat de klacht het dossiernummer bevatte en reageerde dan ook verbaasd wanneer u erop gewezen werd dat dit niet het geval is (CGVS II, p. 3-4). Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt hoe u aan uw dossiernummer kwam en evenmin hoe u bij de behandelende rechter terecht kwam. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u meermaals met deze rechter hebt gesproken, is het overigens frappant dat u zijn naam niet kon geven (CGVS I, p. 17; II, p. 3). Voorgaande opmerkingen brengen de bewijswaarde van de voormelde documenten in het gedrang. Aangaande de dood van uw schoonbroer en meneer M. (...) dient voorts opgemerkt te worden dat u deze gebeurtenissen niet consistent weet te plaatsen in de tijd. Waar u bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal immers nog stelde dat uw schoonbroer als eerste stierf (CGVS I, p. 13), beweerde u tijdens het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal dat meneer M. (...) in 1395 (2016) stierf en uw schoonbroer pas in 1396 (2017), waardoor hij logischerwijze als laatste stierf. U voegde hier tevens aan toe dat u uw schoonbroer nog ontmoette in Iran na de dood van meneer M. (...) en hij u gerust stelde betreffende uw lening (CGVS II, p. 12-13). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat de twee door u neergelegde convocaties geenszins een begin van bewijs vormen van de door u voorgehouden moeilijkheden. Uit de convocatie d.d. 26/12/1397 (17 maart 2019) blijkt enkel dat u verzocht wordt om de erelonen van experts te betalen, maar niets meer dan dat. Ofschoon u volgens de convocatie d.d. 31/6/1398 (22 september 2019) weliswaar wordt opgeroepen om u te verdedigen tegen de geuite beschuldigingen, is het hoogst opmerkelijk dat deze convocatie geen wetsartikel van het betreffende misdrijf vermeldt. Nog frappanter is dat u zelf niet het minste idee had van de beschuldiging die u ten laste wordt gelegd (CGVS I, p. 19-20). U bleek ook geen

enkele poging te hebben ondernomen om te weten te komen waarvan u beschuldigd wordt. Er is niemand in Iran die uw zaak opvolgt (CGVS I, p. 8-9). U had dan ook niet het minste idee of er al een vonnis in uw zaak gevelde was (CGVS II, p. 9). Ook over de beslissingen waarnaar wordt verwezen in de convocaties had u geen enkel nieuws (CGVS II, p. 16). U nam geen (nieuwe) advocaat onder de arm om u hierover te informeren (CGVS II, p. 8-9). U gaf nochtans zelf aan dat enkel een advocaat uw zaak voor u kan opvolgen. Gevraagd waarom u dan geen (nieuwe) advocaat nam, beweerde u dat u geen schijn van kans maakte en verwees u naar uw eerdere slechte ervaring met uw advocaat die voor u een klacht had ingediend (CGVS I, p. 20). Gelet op de opmerkingen supra aangaande uw initiële klacht en het feit dat u in het ongewisse bleef over de reden waarom deze advocaat u niet verder wenste bij te staan, kan hieraan geen geloof gehecht worden. Deze uitleg volstaat dan ook geenszins om uw nalaten te rechtvaardigen. Ook uw uitleg dat u wel wil weten waarvan u beschuldigd werd, maar dat u het aanmoed ontbreekt (CGVS II, p. 9), overtuigt niet. Uw houding getuigt van een manifest gebrek aan interesse in de situatie die u vreest bij terugkeer en valt geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u geenszins aannemelijk gemaakt hebt dat de door u neergelegde convocaties afkomstig zijn van de revolutionaire rechtbank, ten gevolge waarvan u een zware straf vreest, aangezien deze rechtbank zich bezighoudt met politieke en staatsondermijnende misdrijven (CGVS I, p. 20; II, p. 7-8). Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u zich steeds wendde tot de algemene rechtbank voor uw zaak. Daarnaast staat er in de hoofding van de twee convocaties de gezamenlijke benaming 'algemeen en revolutionair parket' en 'algemene en revolutionaire rechtbank'. Toen u hier uitdrukkelijk op werd gewezen tijdens uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u toe dat u zich misschien had laten misleiden door het woord 'revolutionair' in de hoofding (CGVS II, p. 8). Uit niets blijkt dan ook dat u specifiek door de revolutionaire rechtbank wordt opgeroepen.

Bijgevolg hebt u uw beweerde vrees om bij een terugkeer naar Iran gearresteerd en zwaar gestraft te worden door de revolutionaire rechtbank, geenszins aannemelijk gemaakt. Aldus kan er logischerwijze ook aan de inval van de autoriteiten in uw woning in Karaj na uw vertrek, geen enkel geloof gehecht worden. Deze bevinding wordt onderstreept door uw flagrant stilzwijgen betreffende de mishandelingen die uw zoon zou ondergaan zijn tijdens deze inval bij het eerste onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken. Van dergelijk cruciaal element in uw relaas mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u dit van bij de eerst mogelijke gelegenheid had aangebracht.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit, die bevestigd worden door uw paspoort, shenasnameh en kart-e melli, staan niet ter discussie. Het ontvangstbewijs, de klacht en de twee convocaties werden hierboven reeds besproken. De volmacht aan uw advocaat toont enkel aan dat u hem de toestemming verleende in uw naam te handelen. De betalingsbewijzen tonen hooguit aan dat uw schoonbroer M.T.Z. (...) enkele malen geld overschreef op de rekening van uw zoon, maar vormen geen begin van bewijs van de door u voorgehouden problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster stelt in het voorliggende verzoekschrift dat de bestreden beslissing de volgende bepalingen en beginselen schendt:

- artikel I A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (de Vluchtelingenconventie),
- artikelen 48/3, 48/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet),
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. meer bepaald de materiële motiveringsplicht".

2.2. Verzoekster beroept zich inzake de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

Verzoekster geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en betoogt:

“In casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande en de bespreking hierna dat de voorwaarden voldaan zijn om als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet herkend te worden.

De vrees voor haar leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoekster. Deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico gearresteerd te worden door de revolutionaire rechtbank van het eerste arrondissement van Teheran naar aanleiding van haar gerechtelijk geschil tegen gewezen parlementair leden in Iran, waaronder A.M. (...). Op heden hangt een arrestatiebevel van de revolutionaire rechtbank ten gevolg van voormelde rechtelijke geschil.

Meer nog werd de woning van verzoekster te Karaj (Iran) binnengevallen door onbekende personen in een poging verzoekster te willen arresteren. Verzoekster maakt eveneens een voorwerp van oproepingsbrief van de revolutionaire rechtbank van het eerste arrondissement van Teheran alwaar verzoekster ten onrecht wordt beschuldigd naar aanleiding van voormelde geschil.

Sinds haar aankomst in België en tot op heden, wordt verzoekster door de Iraanse autoriteiten gezocht. Haar zoon in Teheran werd door voormelde autoriteiten zware aangepakt met een verzoek aan verzoekster om naar Iran terug te keren.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster objectieve aanwijzen gegeven heeft met een redelijkerwijze te verwachten vervolging. Uit een bloemlezing van haar gehoorverslag in het administratief dossier stelt Uw Raad vast dat verzoekster gegrond vrees voor vervolging in Iran heeft.

In het licht van het gevaar in Iran mishandeld en gefolterd te worden, had verzoekster geen ander keuze dan haar land van herkomst te verlaten.

Verzoekster is van mening dat haar vrees voor vervolging door de revolutionaire rechtbank wegens haar gerechtelijke geschil met rijk en machtig gewezen parlementaire leden in Iran aannemelijk is en dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van de Conventie van Genève en de Vreemdelingenwet, aangezien zij daadwerkelijk door de revolutionaire rechtbank in Iran wordt vervolgd. Dienvolgens is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing schuldig gemaakt heeft aan de schending van voormelde normen wegens de weigering van internationale bescherming aan verzoekster te verlenen.”

2.3. Verzoekster beroept zich inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een tweede middel op de schending van *“de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht”* en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens doet zij gelden:

“In casu, heeft de Commissaris-generaal de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van de aanvraag voor internationale bescherming zich beperkt tot zeer merkwaardige overwegingen.

Het is duidelijk dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster niet naar recht heeft gemotiveerd en tot een onredelijk besluit is gekomen.”

Betreffende het door haar neergelegde ontvangstbewijs, geeft verzoekster aan:

“Verzoekster heeft de eer hierop te antwoorden dat de juridische aarde van een document wordt niet bepaald door de opsteller van deze document. Met andere woorden, dat een document een juridische waard heeft, wordt niet bepaald door de opsteller ervan. De juridische waard van het litigieuze ontvangstbewijs wordt bepaald door de inhoud en handtekening ervan.

Meer nog wijst verzoekster erop dat voormelde litigieuze ontvangstbewijs werd niet zelfstandig door haar zoon opgesteld. De inhoud van deze bewijs werd in bijzijn van betrokkene partijen aan haar zoon gedicteerd en deze laatste schrijft gewoon wat aan hem wordt gedicteerd. Dit is een fundamentele verschil.

De bestreden beslissing gaat, ten onrecht, vanuit dat het litigieuze ontvangstbewijs door de zoon van verzoekster alleen en zelfstandig werd opgesteld. Wat niet het geval is. Hierdoor is verzoekster van mening dat de bestreden beslissing een verkeerde interpretatie aan voormelde juridische document gegeven heeft en hierdoor de materiële motiveringsplicht schendt.

De stellingen en beweringen van de bestreden beslissing zijn in strijd met de materiële motiveringsplicht.”

Met betrekking tot de klacht van haar advocaat, voert verzoekster aan:

“Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing de materiële motiveringplicht schendt door de stelling dat een klacht een dossiernummer dient te hebben. Een klacht in Iran, bij de neerleggen ervan

hoeft geen dossiernummer te bevatten. Deze dossiernummer wordt op een later tijdstip gekend en aan partijen via briefwisseling van de rechtbank bekendgemaakt.

Hieruit volgt dat de stelling van de bestreden beslissing in strijd is met de bewijswaarde van voormelde juridische document en de materiele motiveringsplicht.”

Omtrent de neergelegde convocaties, stelt verzoekster:

“Verzoekster merkt onmiddellijk op dat de bestreden beslissing in haar motivering niet aangeeft op grond van welke bron van informatie is deze beslissing van mening dat convocatie in Iran een wetsartikel moet vermelden. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing vanuit een vage veronderstelling tot een onredelijke besluit is gekomen dat een convocatie in Iran noodzakelijk een wetsartikel moet inhouden. Terwijl in Iran niet het geval is.

Meer nog voegt verzoekster eraan toe dat aangezien zijn in Europa zonder aannemelijk financiële middel zich bevindt, is het voor haar onmogelijk om in Iran een nieuwe advocaat aan te stellen aangezien deze laatste dient betaald te worden. Helaas heeft de bestreden beslissing geen rekening met de financiële toestand van verzoekster gehouden en schendt hierdoor de materiele motiveringsplicht.

Uit voorgaande en de uitgebreide informatie tijdens haar persoonlijk onderhoud, blijkt ontegensprekelijk uit het dossier dat verzoekster aannemelijk interesse in de situatie die zij vreest bij terugkeer naar Iran getoond heeft. Deze vrees valt in overeenstemming met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève en de vrees voor een reëel risico om in Iran gefolterd te worden in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekster is van mening dat haar vrees om bij een terugkeer naar Iran gearresteerd en zwaar gestraft te worden aannemelijk is.”

Verder zet verzoekster uiteen:

“Ten slotte stelt verzoekster vast dat haar aanvraag in het kader van de subsidiaire bescherming door de bestreden beslissing niet wordt onderzocht.

Terwijl uit het dossier blijkt dat verzoekster van Iran afkomstig is alwaar de doodstraf en foltering tot op heden van toepassing zijn. Gezien de toepassing van de doodstraf en foltering in Iran en dat verzoekster persoonlijk getroffen zou worden bij een mogelijk terugkeer naar Iran, is verzoekster van mening dat zij een reële risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 §2, a & b van de Vreemdelingenwet.

Het is voor verzoekster onduidelijk waarom deze cruciaal element in het dossier door de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd. Hierdoor schendt de bestreden beslissing artikel 48/4 §2, a & b van de Vreemdelingenwet wegens een gebrek aan afdoende motivering in het kader van artikel 48/4 §2, a & b van de Vreemdelingenwet.”

2.4. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

• in hoofd orde:

o de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 22 oktober 2020 te hervormen;

o het verzoek van verzoekster opnieuw onder te zoeken;

o dienaangaande het statuut van vluchteling aan verzoekster toe te kennen;

o in subsidiaire order, het subsidiaire beschermingsstatuut aan verzoekster te verlenen;

• in ondergeschikt orde:

o de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier aan het CG VS over te maken voor bijkomend onderzoek.”

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke

kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij ten gevolge van een gerechtelijk geschil met een aantal prominente figuren zou dreigen te worden geviséerd en vervolgd.

In de bestreden beslissing wordt echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient gewezen op een aantal merkwaaardigheden en lacunes, zowel in de door u neergelegde documenten als in uw verklaringen. Zo rijzen er ernstige vragen omtrent de juridische waarde van het ontvangstbewijs d.d. 7/6/1371 (29 augustus 1992). Dit document vermeldt dat het werd opgesteld door uw zoon A.K.Z.K. (...). U bevestigde dit en verklaarde dat hij destijds 14 jaar oud was. Het is evenwel erg bevreemdend dat een document van die aard door een 14-jarige zou worden opgesteld. U legde uit dat toen vaak de hele familie aanwezig was, dat er alcohol werd gedronken en opium gerookt, dat u zelf op uw 13de werd uitgehuwelijkt, en dat het bijgevolg in deze context niet verwonderlijk is dat uw 14-jarige zoon toen werd gevraagd dit op te schrijven. Voor u was de handtekening van meneer M. (...) van belang (CGVS II, p. 11). Deze uitleg is weinig overtuigend. Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat jongens in Iran slechts vanaf 15 jaar als volwassen en handelingsbekwaam beschouwd worden.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Waar zij boudweg poneert dat de juridische waarde van een document niet zou worden bepaald door de opsteller ervan, dient te worden opgemerkt dat zij deze bewering op generlei wijze staakt of onderbouwt en bijgevolg in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt dat een dergelijk document zou kunnen worden opgesteld door iemand die gelet op diens leeftijd nog niet volwassen en handelingsbekwaam is. Derhalve is het geenszins aannemelijk en doet het manifest afbreuk aan de juridische waarde van voormeld document dat, hoewel uit verzoeksters verklaringen duidelijk blijkt dat er bij het opstellen van dit document personen aanwezig waren die wel volwassen en handelingsbekwaam waren en die de inhoud dicteerden aan haar zoon, ervoor gekozen zou zijn om als opsteller van dit stuk verzoeksters handelingsonbekwame zoon te vermelden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Bovendien werd dit document nergens geregistreerd (CGVS II, p. 11). Gevraagd of dit ontvangstbewijs enige juridische waarde heeft, ging u ervan uit dat dit wel degelijk het geval is, aangezien het de aanleiding vormde tot de rechtszaak die u opstartte (CGVS I, p. 15). Echter, ook bij de klacht die uw advocaat, meester G. (...), indiende, kunnen de nodige vragen gesteld worden. Vooreerst is dit document niet gedateerd. U stelde dat deze klacht werd ingediend in Aban 1396 (oktober-november 2017), na de overlijdens van uw schoonbroer en meneer M. (...) (CGVS I, p. 9, 16). Het is evenwel bevreemdend dat deze klacht werd ingediend tegen – de toen reeds overleden A.M. (...). Ofschoon uw schoonbroer in de klacht genoemd wordt als ‘de overleden M.T.Z. (...)’, wordt A..M. (...) nergens als overledene benoemd. Gelet op het feit dat hij reeds overleden was, is het evenzeer bevreemdend dat er nergens sprake is van zijn erfgenamen die in zijn plaats gedagvaard zouden kunnen worden. Wanneer u gepolst werd of het mogelijk is om een klacht neer te leggen tegen een overleden persoon, ging u

ervan uit dat dit moest kunnen en zei dat uw advocaat met dit voorstel op de proppen was gekomen (CGVS I, p. 9). Gelet op bovenstaande vaststellingen, overtuigt deze uitleg niet, temeer daar u niet op de hoogte bleek te zijn van wat het probleem was dat was opgedoken in uw zaak en ten gevolge waarvan uw advocaat de zaak niet verder wenste op te volgen (CGVS I, p. 17)."

Verzoekster voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan doch laat deze geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Verder is het opmerkelijk dat de klacht geen dossiernummer vermeldt. U stelde dat u nadat uw advocaat u niet verder wenste bij te staan, zelf naar de rechtbank stapte, daar uw dossiernummer overhandigde en vervolgens naar de behandelende rechter werd doorverwezen. U verklaarde dat u het dossiernummer van uw advocaat had verkregen, doch slaagde er niet in dit dossiernummer voor te leggen. U ging ervan uit dat de klacht het dossiernummer bevatte en reageerde dan ook verbaasd wanneer u erop gewezen werd dat dit niet het geval is (CGVS II, p. 3-4). Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt hoe u aan uw dossiernummer kwam en evenmin hoe u bij de behandelende rechter terecht kwam. Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u meermaals met deze rechter hebt gesproken, is het overigens frappant dat u zijn naam niet kon geven (CGVS I, p. 17; II, p. 3)."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Nog los van de vraag of een klacht in Iran al dan niet een dossiernummer dient te bevatten, dient immers te worden opgemerkt dat verzoekster met haar betoog geenszins afbreuk doet aan de terecht vaststellingen dat zij (i) hoewel zij het dossiernummer van haar advocaat zou hebben gekregen en aan de rechter zou hebben voorgelegd, dit dossiernummer niet kon voorleggen; (ii) er ten onrechte vanuit ging dat de klacht het dossiernummer bevatte; (iii) aldus niet aannemelijk maakte dat en hoe zij aan haar dossiernummer kwam en bij de behandelende rechter terecht kwam; (vi) hoewel zij meermaals met deze rechter zou hebben gesproken, diens naam niet kon verstrekken. Bijgevolg blijven deze vaststellingen onverminderd overeind. Uit deze vaststellingen blijkt dat verzoekster vage en onaannemelijke verklaringen aflegde over haar vermeende klacht en rechtszaak en een kennelijk gebrek aan interesse vertoonde en onwetend bleek omtrent de inhoud van de klacht die zij zelf neerlegde ter staving van haar verzoek en haar problemen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan het door verzoekster neergelegde ontvangstbewijs en de door verzoekster neergelegde klacht niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Bijkomend kan in dit kader worden opgemerkt dat aan dergelijke documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoekster laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Aangaande de dood van uw schoonbroer en meneer M. (...) dient voorts opgemerkt te worden dat u deze gebeurtenissen niet consistent weet te plaatsen in de tijd. Waar u bij het eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal immers nog stelde dat uw schoonbroer als eerste stierf (CGVS I, p. 13), beweerde u tijdens het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal dat meneer M. (...) in 1395 (2016) stierf en uw schoonbroer pas in 1396 (2017), waardoor hij logischerwijze als laatste stierf. U voegde hier tevens aan toe dat u uw schoonbroer nog ontmoette in Iran na de dood van meneer M. (...) en hij u gerust stelde betreffende uw lening (CGVS II, p. 12-13). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gehandhaafd. Dat verzoekster over dermate cruciale gegevens in haar relaas dusdanig tegenstrijdige verklaringen aflegde, doet op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

"Daarnaast moet worden opgemerkt dat de twee door u neergelegde convocaties geenszins een begin van bewijs vormen van de door u voorgehouden moeilijkheden. Uit de convocatie d.d. 26/12/1397 (17 maart 2019) blijkt enkel dat u verzocht wordt om de erelonen van experts te betalen, maar niets meer dan dat. Ofschoon u volgens de convocatie d.d. 31/6/1398 (22 september 2019) weliswaar wordt opgeroepen om u te verdedigen tegen de geuite beschuldigingen, is het hoogst opmerkelijk dat deze convocatie geen wetsartikel van het betreffende misdrijf vermeldt"

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De inhoudelijke vaststellingen omtrent de eerste convocatie, laat zij ongemoeid. Met betrekking tot de tweede convocatie, treedt de Raad verweerder bij waar deze oordeelt dat het hoogst opmerkelijk is dat deze

convocatie, hoewel verzoekster hierin wordt opgeroepen om zich te verdedigen tegen de geuite beschuldigingen, geen wetsartikel van het betreffende misdrijf vermeldt en niet aangeeft waartegen verzoekster zich dan wel zou dienen te verdedigen. Verzoekster toont haar blote beweringen immers op generlei wijze aan waar zij op algemene en ongefundeerde wijze tracht te laten uitschijnen dat convocaties in Iran geen wetsartikel (moeten) vermelden.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Nog frappanter is dat u zelf niet het minste idee had van de beschuldiging die u ten laste wordt gelegd (CGVS I, p. 19-20). U bleek ook geen enkele poging te hebben ondernomen om te weten te komen waarvan u beschuldigd wordt. Er is niemand in Iran die uw zaak opvolgt (CGVS I, p. 8-9). U had dan ook niet het minste idee of er al een vonnis in uw zaak gevelde was (CGVS II, p. 9). Ook over de beslissingen waarnaar wordt verwezen in de convocaties had u geen enkel nieuws (CGVS II, p. 16). U nam geen (nieuwe) advocaat onder de arm om u hierover te informeren (CGVS II, p. 8-9). U gaf nochtans zelf aan dat enkel een advocaat uw zaak voor u kan opvolgen. Gevraagd waarom u dan geen (nieuwe) advocaat nam, beweerde u dat u geen schijn van kans maakte en verwees u naar uw eerdere slechte ervaring met uw advocaat die voor u een klacht had ingediend (CGVS I, p. 20). Gelet op de opmerkingen supra aangaande uw initiële klacht en het feit dat u in het ongewisse bleef over de reden waarom deze advocaat u niet verder wenste bij te staan, kan hieraan geen geloof gehecht worden. Deze uitleg volstaat dan ook geenszins om uw nalaten te rechtvaardigen. Ook uw uitleg dat u wel wil weten waarvan u beschuldigd werd, maar dat u het aan moet ontbreekt (CGVS II, p. 9), overtuigt niet. Uw houding getuigt van een manifest gebrek aan interesse in de situatie die u vreest bij terugkeer en valt geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij *post factum* een nieuwe uitleg tracht te verstrekken voor haar gebrek aan pogingen teneinde zich te informeren over het voorgaande en opwerpt dat zij niet de nodige financiële middelen zou hebben teneinde een advocaat te raadplegen, dient immers te worden vastgesteld dat aan deze verklaring geen geloof kan worden gehecht. Dat zij over dermate beperkte financiële middelen zou beschikken dat zij niet bij machte zou zijn om een advocaat te raadplegen, maakt verzoekster immers niet concreet aannemelijk en kan gelet op het niet-betwiste feitenrelaas bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo bleek zij voldoende kapitaalkrachtig om in het verleden een stevige investering te doen in de bouwonderneming van haar schoonbroer, kreeg zij in ruil hiervan maandelijks of om de paar maanden intrest op het geleende bedrag, beschikt zij in Iran over een eigen woning die zij jarenlang verhuurde, had zij daarnaast een auto en zichtrekeningen en bezit zij er verschillende landbouwgronden. Bovendien kan er in dit kader op worden gewezen dat verzoekster nog over verscheidene familieleden in Iran beschikt die haar eventueel (financieel) zouden kunnen ondersteunen in haar pogingen om een advocaat te raadplegen en zich te informeren omtrent haar situatie en haar problemen (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.4-6). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoekster hoe dan ook niet aantoonde of aannemelijk maakt dat, zo zowel zijzelf als haar familie al de nodige financiële armslag zouden ontberen om een advocaat te betalen, er in Iran geen systeem voorhanden is van *pro bono* advocaten en/of kosteloze rechtspleging. Uit verzoeksters verklaringen blijkt genoegzaam dat zij geen enkele poging heeft ondernomen teneinde zich nader te informeren over haar aangevoerde problemen en situatie en ter verklaring hiervan geen afdoende verklaring heeft aangereikt. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster kennelijk naliet dit te doen getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Verzoekster laat de bestreden beslissing daarenboven volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u geenszins aannemelijk gemaakt hebt dat de door u neergelegde convocaties afkomstig zijn van de revolutionaire rechtbank, ten gevolge waarvan u een zware straf vreest, aangezien deze rechtbank zich bezighoudt met politieke en staatsondermijnende misdrijven (CGVS I, p. 20; II, p. 7-8). Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u zich steeds wendde tot de algemene rechtbank voor uw zaak. Daarnaast staat er in de hoofding van de twee convocaties de gezamenlijke benaming ‘algemeen en revolutionair parket’ en ‘algemene en revolutionaire rechtbank’. Toen u hier uitdrukkelijk op werd gewezen tijdens uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal

gaf u toe dat u zich misschien had laten misleiden door het woord 'revolutionair' in de hoofding (CGVS II, p. 8). Uit niets blijkt dan ook dat u specifiek door de revolutionaire rechtbank wordt opgeroepen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

Derhalve wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht aangegeven, en wordt door verzoekster niet op dienstige wijze aangevochten of weerlegd:

"Bijgevolg hebt u uw beweerde vrees om bij een terugkeer naar Iran gearresteerd en zwaar gestraft te worden door de revolutionaire rechtbank, geenszins aannemelijk gemaakt. Aldus kan er logischerwijze ook aan de inval van de autoriteiten in uw woning in Karaj na uw vertrek, geen enkel geloof gehecht worden. Deze bevinding wordt onderstreept door uw flagrant stilzwijgen betreffende de mishandelingen die uw zoon zou ondergaan zijn tijdens deze inval bij het eerste onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken. Van dergelijk cruciaal element in uw relaas mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u dit van bij de eerst mogelijke gelegenheid had aangebracht."

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, is verzoeksters verwijzing naar de toepassing van de doodstraf en foltering in Iran verder niet dienstig. Verzoekster kan bezwaarlijk volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie in haar land van herkomst om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke. Zij toont gelet op de hoger gedane vaststellingen immers in het geheel niet aan dat, waarom, door wie, om welke reden en in welke omstandigheden zij problemen zou riskeren bij een terugkeer naar haar land van herkomst en maakt geenszins aannemelijk dat zij, zoals zij voorhoudt in het verzoekschrift, persoonlijk slachtoffer zou dreigen te worden van de voormelde praktijken.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist verder feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Betreffende de ter terechtzitting bij aanvullende nota neergelegde kopie van een vonnis, voorzien van een beëdigde vertaling, oordeelt de Raad dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. X; RvS 24 maart 2005, nr. X).

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT